

svoj pobyt a zdržoval sa trvale tak v obvode okresného súdu vo Zvolene, ako aj v obvode okresného súdu trestného v Prahe. Ponevác však miesto pobytu povinnej osoby treba považovať za miesto spáchania činu, trestného podľa § 8 zák. č. 4/1931, bol trestný čin spáchaný v obvodoch viac okresných súdov a o miestnej príslušnosti rozhoduje predstihnutie (§ 16-II. tr. p. drev uhorského a § 51 tr. ř. drev rakúskeho). Okresný súd trestný v Prahe učinil len dotaz na políciu o pobyte obvineného, ktorý úkon — smerujúci iba k zisteniu miestnej príslušnosti — nesmeroval proti obvinenému a neľze ho preto dbať pri riešení otázky predstihnúť. Naproti tomu okresný súd vo Zvolene nariadil už pojednávanie vo veci samej a predvolal aj obvineného. Predstihnul teda okresný súd vo Zvolene svojím opatrením zo dňa 10. augusta 1932 okresný súd trestný v Prahe a je preto miestne príslušný.

Čís. 4535.

Vedomí protiprávnosti jednání po rozumu § 93 tr. zák. tu není, považoval-li pachatel zadrženého bezelstně za nebezpečného; tuto nebezpečnost nemusel spatřovati v trvalých vlastnostech zadrženého, nýbrž mohl ji shledati i ve způsobu, jak se zadržený v rozhodné době choval, najmé v tom, že podnikal protiprávní útok na statky zákonem chráněné, i na jmění (pokusil se svémocně s opomenutím vrchnosti — § 19 obč. zák. — odnésti věci, o nichž se pachatel domníval, že jsou jeho).

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Zm I 307/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. března 1932, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí neoprávněným omezováním osobní svobody podle § 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Ve vývodech zmateční stížnosti, že obžalovaný chtěl jen odvrátiti násilné a svémocné odnesení svářecího přístroje, který byl jeho majetkem, a že uzamčení dílny bylo k dosažení tohoto účelu nejvhodnějším prostředkem, dále, že ihned poslal L-e pro četníky a že několikrát prohlásil, jak dosvědčili svědkové P. a S., že K-a a T-a kdykoliv z dílny propustí, jakmile zanechají věci, které odnášeli, lze spatřovati uplatňování nejen právního omylu při řešení otázky subjektivní viny (čís. 9 a) § 281 tr. ř.), nýbrž i neúplnosti rozsudku (čís. 5 § 281 tr. ř.), spočívající v tom, že si soud nevšíml obhajoby obžalovaného, potvrzené ostatně i svědky P-em a S-ým, že obžalovaný poslal učně L-e pro četnictvo, pak údaje svědka P-a, že obžalovaný po celou dobu trval na tom, že K-a a T-a pustí, zanechají-li tam věci, které jsou jeho majetkem, jakož i údaje svědka S-ého, že obžalovaný několikrát řekl K-ovi, že má cestu volnou, zanechá-li tam ony věci, a že T-a ihned pustil, když T. položil

věci, jež držel. Tyto výsledky řízení nevystihl a nezhodnotil nalézací soud patrně proto, že neměl na zřeteli podstatný znak zločinu podle § 93 tr. zák., že si pachatel musí býti vědom protiprávnosti svého jednání a že tohoto vědomí tu není, považoval-li člověka, kterého zadržel, bezelstně za nebezpečného, při čemž nebezpečnost nemusí býti spatřována v trvalých vlastnostech, nýbrž může býti shledána i ve způsobu, jak se dotyčná osoba v rozhodné době chovala, najmě v tom, že podnikala protiprávní útok na statky zákonem chráněné, třebaš na jmění (rozh. sb. n. s. čís. 2015, 2490, 2690). Uvěznil-li tedy obžalovaný Václava K-a a Josefa T-a jen proto, že se mu to jevilo býti nutným obranným prostředkem k odvrácení svémocně a s opominutím vrchnosti (§ 19 obč. zák.) předsevzatého pokusu odnésti věci, o nichž se obžalovaný domníval, že jsou jeho, a nepřekročil-li při tom hranice nezbytné k dosažení tohoto účelu, nešlo o neoprávněné omezování svobody lidí, jak je má na mysli § 93 tr. zák. Zmateční stížnosti bylo tudíž podle § 5 zák. čís. 3/1878 ř. zák. za souhlasu generálního prokurátora ihned při neveřejné poradě vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a věc vrátiti první stoličce k novému projednání a rozhodnutí. Na nalézacím soudu bude, by náležitě zhodnotil všechny výsledky průvodního řízení, důležité z právních zásad tu vyslovených, najmě i ony výsledky neprávem pomínuté, a by podle toho vynesl nový rozsudek.

Čís. 4536.

Byl-li usmrcený pojištěn proti úrazu podle zákona ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. z roku 1888, nezávisí beztrestnost přečinu podle § 335 tr. zák. z důvodu promlčení na tom, zda byla škoda po rozumu § 531 b) tr. zák. nahrazena pozůstalým (matce), jimž úrazová pojišťovna škodu nahradila, nýbrž na tom, zda byla nahrazena této pojišťovně, třebaže ji po rozumu § 45 cit. zák. na obžalovaném nežádala.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, Zm II 88/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 19. ledna 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 335 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil nalézacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatek podle § 281 čís. 9 b) tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud řešil nesprávně (právně mylně) otázku, není-li trestný čin obžalovanému za vinu dávaný promlčen. V tomto směru uvádí napadený rozsudek v rozhodovacích důvodech toto: »Trestní řízení proti obžalovanému bylo usnesením okresního soudu v Hranicích ze dne 2. května 1929 podle § 90 tr. ř. zastaveno a bylo v něm zase pokračováno, když byla usnesením krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 3. července 1930,